
PROBA DE CERTIFICACIÓN DE NIVEL AVANZADO C2

Galego

COMPRENSIÓN DE TEXTOS ORAIS

SOLUCIONARIO

TAREFA 1 (...../7)

NÚM. DOCUMENTO SONORO	Ex. 0	1	2	3	4	5	6	7
LETRA DO ENUNCIADO	A	G	F	B	H	C	E	I

TAREFA 2 (...../9)

DOCUMENTO 1		NON ESCRIBA Espazo para a corrección
Ex. 0	Segundo a UNESCO a filosofía fornece a paz mundial, a democracia, a xustiza, a igualdade e.. ...os dereitos humanos	✓
1	Cal é o anhelado consubstancial das persoas? Coñecer, explorar	
2	De que maneira, entre outras, adquire a xente o coñecemento? A través de símbolos / Coa inscrición simbólica	
3	Como adoita ser o discurso habitual nos medios de comunicación? Contra o pensamento crítico / Contra o diálogo/intercambio / Contra a profundidade / Contra a opinión crítica	
4	Que é o que posibilita o diálogo verdadeiro? A cuestión/visión crítica	
5	Que xéneros teñen unha produción escasa no noso sistema literario? Ensaio, (obras de) pensamento	
6	A que se debe a falta de espazos de pensamento crítico? Á rapidez/velocidade de contidos	
7	Por que as editoriais eluden contidos de pensamento reflexivo? Pola lóxica do capital / Producción inmediata acontecementos espectaculares	
8	Ante a complexidade do mundo actual, que tipo de obras son requiridas pola sociedade? Obras de tipo teórico	
9	Que xéneros conflúen na obra “Orfeo Canta”? Poesía, filosofía e narrativa / Poético, filosófico e narrativo	

Non se penalizan erros gramaticais nin ortográficos sempre que non impidan a comprensión.

TAREFA 3 (...../9)

NÚM. DO ENUNCIADO	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
LETRA	A	B	B	A	B	B	A	C	B	A

TRANSCRICIÓN:

TAREFA 1

Audio 0: Antes da miña era non lle chamaban papá .... *mi padre, mi padre, usté* tal ... e aos *abuelos* ... *abuelo, usté* tal ... e ao ver un cura había que lle ir *besar* a *mau*, ao ver un ancián había que darlle a *mau* .... Había que ... moitas cousas que se ensinaban nas casas os pais, os mestres, había unha *asignatura* que se chamaba urbanidade. Pero tamén había quen non o tiña, porque había de todo.

Fonte: Doa a doa, “Bos días, señora María” (T4-Cap.5) <http://valentincarrera.es/doa-a-doa/>

Audio 1: Colleulle manía a miña nai non sei porque, a tolemia, prenderlle a cabra sempre á beira onde lle chegase ás coles e mamá sempre ... “Farruco, mira que eu!” ... “Farruco, mira que tall!” ... e el nada, pero un día mamá enfadouse tanto e foi e soltoulle a cabra e el vénche onda miña nai, estaba *solliña* na casa, e eu sentín berrar a mamá e dixeran: “Ai *dios mío!* Que pasa aí, que lle pasaría a mamá!” ... Vin correndo, correndo e atrás vén meu irmán e era o Farruco que lle quería pegar a miña nai, pero miña nai colleu así dúas pedras e, mira, eu pensei que lle esmagaba a nariz, colleuche así dúas pedras e empézalle: “A min non te achegues!” Facíalle así coas pedras diante da nariz e ... pero el así que me veu chegar a min e mais a meu irmán corría...

Fonte: Doa a doa, “Métete na túa vida, que a miña nada che importa” (T2-Cap.5) <http://valentincarrera.es/doa-a-doa/>

Audio 2: Acorda cando me deron o primeiro bico. Un día queríanme dar un bico e quixéranmo dar e fun eu e dei a volta a escapei e el colleume polo chaquetón e el a tirar e eu a tirar e rompeume o chaquetón. Eu, o primeiro bico, rabuñoume a cara, si deume unha rabuñada ... díxenlle eu: “Como?” “En tanto tempo tesme que demostrar o cariño, non?” E vou eu e funlle dar un bico e rabuñoume a cara.

Fonte: Doa a doa, “O primeiro bico” (T1-Cap.3) <http://valentincarrera.es/doa-a-doa/>

Audio 3: Sabedes que aquí en Galicia, a maioría das mulleres estaban ao mellor seis ou cinco ou nove anos cun home e así que a poñía embarazada deixábaa quedar e quedaba aí cun fillo para toda a vida. Esa muller xa quedaba para *siempre*, xa quedaba solteira. Tíñaste que abaixar máis a cabeza á *conta* que tiñas un fillo. Xa para o *pueblo* era unha deshonra enorme, para a familia, para a rapaza e para todo. Despois moitas collían e marchaban do *pueblo*, *marchábanse*, pois, a servir, para Madrid, Barcelona e *eso*, non sabes?, porque *eiquí* xa perdía, era moi raro que *encontrara* un rapaz, un home que se *preocupara* con ela.

Fonte: Doa a doa, “Brincadeiras corpo a corpo” (T1-Cap.4) <http://valentincarrera.es/doa-a-doa/>

Audio 4: O pai dicía: “Ás nove, *cenar*”, e o que non *estuvera* ás nove, estaba perdido. Algún xa non entraba na casa en toda a noite. El foi moi duro cos fillos, non

comigo *sola*, eh? Con todos os meus irmáns. Moi duro, moi duro, moi duro. Por *eso* é que cando marchou *pa* fóra, non choramos nada por el. Eu a meu pai *recurdino* pouco, pero meu pai era bo... para os fillos. Acórdome que el botara alí unha temporadiña mal e *lovábanlle* a comida ao cuarto, arriba. E cando *le iban* coa comida, sempre chamaba por min: “Carmen, ven aquí” E antes de comer... de que *empesara* el a comer xa cortaba unha miga do que fose e dábama a min.

Fonte: Doa a doa, “Métete na túa vida, que a miña nada che importa” (T2-Cap.5) <http://valentincarrera.es/doa-a-doa/>

Audio 5: As *viudas*... non *salir* moito da casa... porque se non, xa as criticaban que *iban* buscar outro home. Ai! Eu creo que para a miña nai, levar a súa filla era un pouco como... *bueno*, unha especie de pasaporte para ela poder... poder ir aos sitios. Os *viudos* e... andaban por alí á que salta. Os *viudos* non eran coma as mulleres. Quedaron moitas viúvas novas, non? Despois da guerra. Entón... era habitual, si, que algunhas *volveran* contraer matrimonio. Algunha chegouse a casar... eu *conocín* unha que *se casou* tres ou cuatro veces... tres veces ca... ou cuatro.

Fonte: Doa a doa, “Casa, mila filla, casa” (T5-Cap.5) <http://valentincarrera.es/doa-a-doa/>

Audio 6: Pero había xentes destas *follaneras* que había veces que formaban cada *jaleo*... e *peleaban* incluso. Andábase moito a paus nas aldeas. Berros, *siempre* discusións altas. Estabas aquí, xa sentías discutir. Quen será? Xa a ir escoitar a ver o que *desían* porque, a veces, era moi *devertido* as cousas que dicían... he, he... Máis barullo que festa. Porque nós temos as voses moi altas... eu xa a teño alta, moi alta de todo, pero tiñamos as voces altas e a nós cadrábanos de estar alí un ghuardia e era moi malo. E cando nos sentía, sempre tiña que vir á porta.

Fonte: Doa a doa, “Métete na túa vida, que a miña nada che importa” (T2-Cap.5) <http://valentincarrera.es/doa-a-doa/>

Audio 7: Meu pai marchou e nós quedamos pequenos. Pero ela fixo de pai e de nai, pero moi ben, moi ben, moi ben! Que educou os fillos... Que non hai hoxe quen os eduque como nos educou ela. Unha muller que non sabía nin ler nin escribir. Miña nai, eu creo que era moito máis intelixente, *con un* carácter *más* forte que meu pai. Meu pai, era... *más* corazón. Miña nai era *más* cabeza. Era especial *pa* a miña nai porque miña nai levaba a batuta e o que decidía miña nai... *iba* á misa. E que, mamá, eu quería ir a tal sitio... Quedaron tamén as miñas compañeiras... Déixeme ir. “Ai, espera a que veña teu pai”. E *desíalle* eu: “E se *me* espero a que veña meu pai xa vos... xa non saio da casa!”

Fonte: Doa a doa, “Métete na túa vida, que a miña nada che importa” (T2-Cap.5) <http://valentincarrera.es/doa-a-doa/>

TAREFA 2

DOCUMENTO

- En palabras da UNESCO a filosofía proporciona as bases conceptuais dos principios e valores dos que depende a paz mundial, a democracia, (0) os dereitos humanos, a xustiza e a igualdade. Cada 3º xoves de novembro celébrase o Día Mundial da Filosofía, así que hoxe *queríamos* falar con persoas que se dedican á produción cultural de ensaio e pensamento crítico. Nisto andan desde hai anos na editorial Axóuxere, así que esta tarde convidamos a Roberto Abuín e a Rafa Xaneiro, que nos acompañan. Boas tardes aos dous, Roberto, Rafa, hoxe colgastes nas redes “Todos os seres humanos desexan, por

- natureza, coñecer”, nisto se resume un pouco a filosofía, algo que parece tan difícil *i* ao final resúmese (1) en coñecer, en explorar.
- Si, en explorar, claro. Así é como comeza a *Metafísica* de Aristóteles, e comeza dese xeito, non?: “Todos os seres humanos , *pantes anthropoid* desexan por natureza coñecer, non? Que se vincula o coñecemento coa idea de *theorei* que é tamén contemplar, observar, non? Tamén *dice* Aristóteles “Todos os seres humanos desexan por natureza coñecer *i* este coñecer realízano moitas das veces (2) a través de símbolos” co cal tamén *todo*, a produción que nós xeramos na, no noso contexto, como pode ser a literatura, e outras formas de relación coa inscituración simbólica de calquera tipo relaciónase con esta vocación teórica do humano, non?.
  - Hoxe é o Día da Filosofía, Rafa, pero é tamén é o Día da Televisión. Televisión e Filosofía non adoitan ir xuntas. É difícil que a filosofía atope camiños, e... que cheguen a todos?
  - Non debería ser difícil, non resulta doado, a verdade. Quizais porque os discursos que estamos escoitando a través dos medios da comunicación, a través da, digamos, todo o ámbito do público, ás veces son discursos que están un pouco á contra, precisamente, do... do diálogo, da profundidade, do dialogar, do intercambio, *i* mui a miúdo, ademais, *i* particularmente, (3) á contra de calquera opinión ou calquera, eh... pensamento crítico, non?
  - O pensamento crítico non está de moda...
  - Nós especialmente nos centramos moito na, cuestión cri.. temos *mui* presente que (4) a visión crítica é necesaria, neste momento, porque é o que nos permite realmente que os diálogos *podan* ser reais e non simplemente unha mera *apariencia* superficial, non?
  - Cando creastes Axóuxere, xa hai uns anos, en parte foi porque botabades de menos poder ler ensaios, poder ler obras de pensamento crítico en galego. Escríbese moito, publícase moito, moito en galego, sobre todo ficción, pero (5) pouca filosofía, pouco pensamento.
  - Si, *se publica* moito... moita ficción, si, desde o noso punto de vista, talvez, *i* a pesar de que é unha literatura, entre aspas, minorizada, no sentido de que non todos os lectores e as lectoras de Galicia, *cuando* fan a súa selección elixen unha obra en galego, senón de ficción, ou de.. outras cousas, pero si é certo que, a nivel de produción literaria, se produce moito, *en este* carácter máis ficcional, literario, pero si pouco a nivel de ensaio e de pensamento. Ten que ver coa rapidez no que a sociedade está inserida a día de hoxe, hai (6) tanta velocidade de contidos, constantemente producíndose, constantemente difundíndose, polos medios de comunicación, *i* tamén a carencia de espazos de pensamento, de diálogo xerado socialmente, é o que fai que moitas veces as empresas que se dedican á produción cultural *denostan* este tipo de contidos, por considerar que como non entra dentro da (7) lóxica do capital, é *de-cir*, a produción inmediata do acontecemento espectacular, do quedar pasmados diante de algo que nos, ehh, *fantasmaliza*, pero que non nos achega, dalgunha maneira, ao ser de nós na medida en que producimos un carácter existencial *i* crítico no mundo, non? Entón necesarias, polo demais, sobre todo, porque nun mundo tan complexo como o que estamos vivindo, a xente, cada

vez máis, demanda, eh, (8) obras de tipo teórico, porque non esquezamos esta idea aristotélica “o ser humano desexa, por natureza, coñecer” (...)

- Pois fálanos, Rafa, do libro de Roberto.
- Moi ben, pois o libro “Orfeo Canta” é moi interesante precisamente porque efectivamente nel hai unha hibridación (9) entre o poético, o filosófico e o narrativo, mesmo, non? *Entonces* ten unha cousa moi interesante que un cando le ese libro, *no?* parece que unha máquina dentro do propio lector... algo se pon en movemento, algo empeza a ir como ao ritmo que, que o libro está pedindo, non? (...)

Fonte: [Axóuxere: "Os contidos filosóficos están deostados porque non se inxiren na lóxica do capital"](#)

Diario Cultural - Radio Galega, 21/11/2019, 18:07 h

TAREFA 3

DOCUMENTO

Eu parto dunha interrogante: existen lazos invisíbeis entre un acontecemento que se dá a ver co apelativo “novo cinema galego” e determinadas prácticas que singularizan o cinema feminista?

Esta é a interrogante que organiza esta achega para, de confirmarmos a analoxía, dar a pensar por que esta filiación non se verbaliza.

Os indicios, a sospeita, devala da presenza incesante da autobiografía nalgúns obras significativas do novo cinema galego; na preocupación pola fala noutras; no corpo propio do cineasta masculino, maioritariamente, como materia narrativa; no xiro cara aos espazos cotiáns, como o da casa ou a *xínea* familiar; na exploración e o proceso de *búsqueda* como actitude artística; na apropiación e na exhibición da obra en construción.

Como sabedes, *istes* extremos, canda a necesidade de construír un canon diferente do institucional, son os que identifican as propostas do cine que realiza o feminismo crítico para confrontar o modo de representación patriarcal e situar a linguaxe como cuestión nodal.

Formalismo e/ou realismo, a escrita do eu é a característica. Recuperar, resignificar e outra volta facer circular, desde un compromiso compartido é a fasquía contemporánea que define o cinema feminista e os así chamados novos cinemas.

Vou desenvolver unha lectura contemporánea do *personal* no político a través de determinadas mostras do novo cinema galego centradas no corpo e na voz. Que, por certo, na longametraxe colectiva *Visións*, que despois mirarei por primeira vez, comprobei que aparecen estes mesmos tópicos: a memoria, os medos, a casa, o corpo, a voz... E gustárame darlle continuidade a este ensaio precisamente coa *análisi* deste filme colaborativo.

E vouno facer, esta lectura contemporánea que vos dicía, para alén do xénero que acompaña a autoría das mostras. E non só porque as persoas arestora máis visíbeis do novo cinema galego sexan masculinas, *sinón* porque a cerna do feminismo, que é o acceso ao desenvolvemento das nosas capacidades como persoas enteiras, non fragmentadas, trae da man para os máis, tamén para os homes, o mesmo.

Vou soltar unha frase apocalíptica, pero as mulleres ao se liberaren traen canda este acto a liberación da humanidade. Non é unha esaxeración, pero non é momento tampouco para entrarmos *nesto*. É en todo caso algo que se *decía* do proletariado, é

unha idea marxista e que polo tanto eu asumo, como *persona* marxista contemporánea.

Co obxectivo de discernir a pegada das prácticas feministas no cinema contemporáneo pensado desde Galiza, *comenzo* esta intervención, que titulei “Feminismo e novo cinema galego”, cunha restra de sinais, talvez aínda non *sedimentadas*, e como avantei adopto o feminismo como posición antipatriarcal para alén do xénero, como réplica ás relacións de poder e ás prácticas submisas pegadas á regra, pegadas á convención.

As ancoraxes teóricas ides recoñecelas nos *estudios* culturais e na súa relación con outras esferas como por exemplo a *psicoanálisi*, que foron deconstruíndo as estratexias agochadas no modo de representar as mulleres; que foron elaborando respostas fronte do seu dominio; que foron *debatindo* tácticas e reactivando unha categoría velada, a das mulleres como espectadoras de cinema.

Según todas as pistas, as prácticas artísticas do feminino pasan pola autorreferencia, pola reprodución do *self*. Ás veces máis ca representar procúranse índices, e adoito escóllese a modalidade do real, do documental, ou así se desprende da afirmación de Vivian Sobchack, a propósito do cinema de non-ficción feito por mulleres (a non-ficción como un dos sinais de recoñecemento do novo cinema galego no traballo, na investigación de Belí Martínez), cando di “o documental non é tanto unha obra como unha experiencia”.

Por iso, non é casual a existencia de tratados seminais sobre a autoconsciencia, por exemplo a proposta de Julia Lesage, onde nos entrega un repertorio de figuras de estilo que sempre convido a revisitar e que agora resumo naquelas que terman da confrontación da voz co documento: a ironía e a retranscrición, en relacións con fotos, diarios, cartas, metrxase *atopado*, imaxes publicadas, artigos, relatos oficiais... E dende unha actitude de exploración, ese paso pola experiencia do cotián, da vida de a diario, para ir cara á fabulación como modo de xerar formas de pensamento nas ficcións autobiográficas, por exemplo, ou nos *films* conceptuais.

Fonte: <https://www.depo.gal/web/edepo/cinema-e-muller/charlas>